

Boeddha, een profeet van Allah

Door Maulana Abdul Haq

in zijn boek Muhammad in World Scriptures

Vertaald door Reza Ghafoerkhan

We komen nu aan bij het boeddhisme. Het heeft meer aanhangers dan enige andere godsdienst op de wereld. Het aantal van zijn volgelingen maakt een derde uit van de gehele wereldbevolking. Het zou dan ook pure onrechtvaardigheid van de kant van God zijn als Hij zo'n grote gemeenschap zou laten bestaan zonder een getuige. Als het waar was m.b.t. de joden, dat zij geloofden in God en in de boodschappers van God, waarom zouden niet de hindoes en boeddhisten profeten onder hen hebben gehad, "opdat ze zouden geloven in God en in Zijn boodschappers en de rechte weg zouden volgen," zoals de Koran stelt?

Sommige moslimtheologen denken dat de Heilige Koran alleen gewag maakt van de Israëlitische profeten. Dit is een puur misverstand. Er zijn zonder twijfel profeten die niet behoren tot het huis van Israël. Er wordt in duidelijke woorden gesteld:

"En Wij hebben boodschappers gestuurd die Wij u voorheen hebben vermeld, en boodschappers die Wij u niet hebben vermeld." – Koran 4:164

En na dit vers benadrukt God:

"Boodschappers, brengers van goed nieuws en waarschuwers, zodat de mensen geen argumenten tegen Allah hebben na (de komst van) de boodschappers. En Allah is immer Machtig, Wijs." – Koran 4:165

Deze manifestatie van de wijsheid van God is net zo essentieel in het geval van andere volkeren als in het geval van de joden. In de Koran staat dat Hûd gezonden werd naar de stam van 'Âd. Deze stam leefde in de woestijn van Al-Ahqaf, die zich uitstrekt van Oman tot Hadramaut, in het zuiden van Arabië. En de profeet Salih die gezonden werd naar de stam van Samud. Dit zijn niet de enige profeten die in de Koran staan vermeld over wie de Bijbel zwijgt. Het spreekt ook van een niet-Israëlitische profeet die in dezelfde tijd van Mozes leefde en bij wie Mozes op zoek ging naar kennis. Hij woonde op de kruising van de twee Nijlen; d.w.z., bij Khartum. Verder spreekt het ook over Darius, de koning van Perzië, die Dzu-l-Qarnain, of de tweehoornige, wordt genoemd, naar het visioen van Daniël. Er is een hoofdstuk in de Heilige Koran (31) die de naam Luqman draagt. Luqman was een Ethiopiër en toch was hij een profeet, hoewel de commentatoren van mening verschillen over zijn identiteit. Sommigen zeggen dat hij een Griek was, anderen denken dat hij behoorde tot de stam van 'Âd, terwijl weer anderen van mening zijn dat hij een Ethiopiër was.

Daarnaast staat er in het hoofdstuk getiteld, De Profeten:

“En Ismaël en Idris en Dzu-l-Kifl; allen behoorden zij tot de geduldigen. En Wij lieten hen toe tot Onze genade; waarlijk behoorden zij tot de goeden.” – Koran 21:85-86

Hier wordt, na vermelding van de kwellingen, beproevingen en moeilijkheden die God Job deed doorstaan, gezegd dat hij zich tot God wendde zoals een kind dat doet wanneer die geslagen is door zijn moeder. Het kind huult en toch rent hij naar zijn moeder voor bescherming. Zo rennen ook de profeten van God om bescherming naar God, zelfs wanneer het van God komt dat een bepaalde ramp hen overvalt. Ismaël en zijn moeder, bijvoorbeeld, woonden in absolute eenzaamheid in een vreemd land onder het bevel van God dat Hij aan Abraham had gegeven,

maar zij klaagde nooit tegenover God en bleven geduldig en trouw aan Hem als ooit tevoren. En meer nog dan dat, Ismaël bood, in gehoorzaamheid aan de Heer, zijn eigen leven aan als offer. En Idrîs, een andere profeet van God, wijdde zijn hele leven, dat wil zeggen, driehonderd jaar, om achter van de wegen van God te komen.

Na hen noemt God een profeet met de naam Dzu-I-Kifl, die kennelijk niet van Israëlitische afkomst was. Het zou een verdraaiing van de geschiedenis van de profeten zijn om te zeggen dat hij een Israëlitische profeet was. Het verhaal van Dzu-I-Kifl, zoals gegeven door Ibn Abbas, wordt niet vermeld in de joodse en christelijke tradities en in de geopenbaarde geschriften. Aan de andere kant denkt Mujahid dat Dzu-I-Kifl een andere naam is voor Elias, en Abu Musa Ashari zegt dat hij geen profeet was. Maar Hasan zegt ons dat hij een profeet was, omdat hij in het hoofdstuk “De Profeten” genoemd wordt.

2. In de tweede plaats bevindt hij zich in de categorie van Ismaël en Idrîs, en zij waren, zoals algemeen erkend, profeten, waaruit blijkt dat hij ook een profeet was.

3. In de derde plaats zegt God zelf: *“En Ismaël en Idris en Dzu-I-Kifl; allen behoorden zij tot de geduldigen. En Wij lieten hen toe tot Onze genade.”* Deze genade (*rahmah*) is een andere woord voor het profeetschap.

4. En in de vierde plaats was Dzu-I-Kifl, evenals Ismaël en Idris, een toonbeeld van geduld; dat wil zeggen, zijn lijdzaamheid was als die van de profeten.

Niemand van ons is zonder problemen. We moeten zorgen en ontberingen doorstaan en ons aan tegenslagen onderwerpen. Maar het is alleen wanneer het verlies geleden wordt met een totale overgave aan God, dat het een spirituele kwaliteit wordt. Maar meer nog dan dat, eerbiedwaardig is hij wiens lijden niet voor zijn eigen belang is, maar voor het lijden van anderen en die zijn leven geeft voor het welzijn van anderen, en daarbij niet

geeft om zijn eigen belangen. Eerzaam is hij die de mensheid liefheeft en zijn liefde toont door daden van hulp en liefdadigheid. Hij voelt, zonder twijfel, smart in een zeer reële zin maar weeklaagt nooit. Het Arabische woord *ṣabr* heeft verschillende betekenissen afhankelijk van hoe het gebruik wordt, en in de terminologie van de islamitische theologie betekent het:

1. Zich inhouden iets te doen wat in strijd is met wijsheid en met de wet.
2. Niet schreeuwen en huilen in tijden van moeilijkheden.
3. Op het slagveld of wanneer aangevallen betekent geduld (*ṣabr*) moed en dapperheid, zoals de Heilige Koran zegt:

“De echte dapperen zijn degenen die standvastig zijn en zich geduldig gedragen onder tegenslagen en ontberingen; hun geduld is alleen voor God, (en niet om dapperheid te tonen).”
(Koran 2:172, 13:22).

Ware moed ligt in geduld en in het standvastig weerstaan van je begeerten, en onbevreesd opstaan om het goede te steunen en het kwaad te voorkomen. Als een persoon geduldig is in de ware zin, dan treedt hij op als een hervormer en leider van een grote gemeenschap en dit wordt versterkt als hij zwoegt, niet voor zijn eigen dagelijkse brood, maar om de door honger getroffen mensen te voeden. Zeker is hij dan een geïnspireerde zoon van de hemel.

Boeddha deed afstand van de troon en het paleis en van alle gemakken van het leven omwille van het arme en getroffen volk om hen van hun kwellingen en ellende te verlossen. Ondanks dat hij een prins was, treurde hij nooit over zijn eigen tegenslagen en problemen, maar bleef hij geduldig daaronder. Hij bedwong zijn boosheid tegenover zijn tegenstanders en onderwees zijn volgelingen hoge zeden. Hij bleef vasthouden aan waarheid toen zijn eer en zelfs zijn leven in gevaar was. De mensen geloofden dat hij een waarheidlievende persoon was.

Er bestaat een verhaal, overgeleverd door Ibn Abbas, dat er een profeet was die het koninkschap van God had gekregen. Na een tijdje openbaarde Hij aan hem: "Ik zal u spoedig doen sterven, dus draag het koninkrijk over aan een andere persoon, die uw erfgenaam zal zijn. Hij moet God 's nachts aanbidden en overdag vasten. Hij mag geen boosheid tonen wanneer hij de mensen beoordeelt." Toen de profeet dit naar buiten bracht, bood een man zich aan en beweerde de genoemde kwaliteiten te hebben. De duivel stelde hem zwaar op de proef, maar hij bleek volmaakt te zijn en dankbaar tegenover God. En zo begunstigde God hem met de naam van *Dzu-l-Kifl*.

Een andere overleveraar, Mujahid, brengt dit verhaal in verband met Elias. Wanneer we in dit verhaal de namen weglaten, dan is het duidelijk dat dit verhaal, met een klein verschil, het verhaal is van Boeddha, die zijn koninkrijk opgaf en strenge ascetische praktijken verrichtte. De Mara (duivel) beproefde hem, maar hij bleef standvastig in het weerstaan van de kwade influisteringen van de duivel. Hij meed afgunst en woede, hoewel zijn vijanden hem bitter haatten. Degenen die de biografie van Boeddha hebben bestudeerd, weten goed dat hij al deze hoge morele deugden bezat. Een opsomming nu van onze argumenten om aan te tonen dat Boeddha een geïnspireerde persoon was.

1. De Heilige Koran zegt herhaaldelijk:

"En voor elk volk is er een boodschapper geweest, dus wanneer hun boodschapper komt, wordt de zaak tussen hen met rechtvaardigheid beslist." – Koran 10:47

De volkeren van het Verre Oosten, China, Japan en Tibet vormen een grote meerderheid van de wereldbevolking. Hun aantal is vandaag de dag drie- tot vierhonderd miljoen. Hoe kan men redelijkerwijze aannemen dat er tot zo'n groot aantal mensen geen waarschuwer of boodschapper was gezonden, en

dat zij toch een godsdienst hebben gesticht die meer aanhangers telt dan enig andere godsdienst?

2. Als er op de Dag des Oordeels, wanneer de Goddelijke wet der vergelding zal oordelen tussen de mensen volgens hun geopenbaarde boeken, geen boek of wet ooit is geopenbaard aan een bepaald volk door haar boodschapper, op welke grond zal zij dan worden beoordeeld? Het zij opgemerkt dat de Boeddhisten geen wilden zijn, maar een beschaafd volk.

3. In de Heilige Koran wordt gezegd:

”En degenen die hard streven voor Ons, Wij zullen hen zeker in Onze wegen leiden En God is zeker met de goedgeoeddeners.”
– Koran 29:69

En wie zal ontkennen dat Boeddha had streefde om de juiste weg te leren kennen en zich tot het uiterste inspande op zoek naar het innerlijke licht?

4. De eerste grote omwenteling in het leven van Gautama was dat hij de titel van ‘Boeddha’ kreeg, wat ‘de verlichte’ betekent. Hij zat onder een bepaalde boom (naderhand de ‘boom van kennis’ genoemd). Hij besloot dat hij niet zou opstaan totdat hij verlichting had ontvangen. Hij had een eigen wil; en zo werd hij vanuit de hemel begunstigd met de titel van ‘Boeddha’ (de verlichte). Hij ging direct terug naar de asceten die zijn gedrag hadden afgekeurd, maar die nu naar buiten renden om hem te ontmoeten en noemden hem ‘broeder.’ Daarop antwoordde hij: “O monniken, noem de volmaakte geen ‘broeder’; de volmaakte is de heilige en verheven Boeddha (de Verlichte).”

En in de Heilige Koran staat geschreven:

”Is hij, die dood was, dan Wij wekten hem tot leven en maakten voor hem een licht waarmee hij loopt onder de mensen.” – Koran 6:122

Boeddha werd opgewekt uit de dood en kwam tot leven; hij was nu in bezit van het licht, waarmee hij anderen de weg toonde.

5. Op een dag, na een periode van 6 jaar van zelfverstering, toen hij tot een wankel skelet was geworden, werd hij getroffen door hevige pijnen en viel in zwijm. Hij kwam erachter dat hij een 'middenweg' (*Majjhima* pad) moest kiezen tussen ascetische zelfontzegging en fysieke uitpattingen. En dit is het rechte pad, 'het pad van degenen aan wie gunsten zijn geschonken,' (Koran 1:5, 4:70, 174).

6. In de Heilige Koran staat: *“En er is geen volk, of een waarschuwer is onder hen geweest.”* – 35:24

De reden die gegeven wordt, is: *“Zodat mensen geen pleidooi tegen Allah kunnen hebben na de komst van de boodschappers.”* – 4:165

Als er geen waarschuwer ooit is geweest onder het Indische volk, dan zal hun pleidooi op de Dag des Oordeels tegen God zijn, dat Hij geen boodschapper gezonden had, zodat ze zouden geloven in Zijn boodschapper en zouden geloven in Hem .

7. Is het redelijkerwijze aan te nemen dat zo'n grote gemeenschap werd afgehouden van 'De genade voor alle volken' (vrede zij met hem), dat noch hij Boeddha of 'het licht van Azië' verifieerde, noch Boeddha 'de wens van alle volken' voorspelde? (Gen: 49:10,; Jesaja 2:2, 11:10, 42:1,4)

8. In het hierboven aangehaalde vers worden er drie grote profeten genoemd; Ismaël, Idrîs en *Dzu-l-Kifl* en zijn in een en

dezelfde categorie geplaatst. En er wordt gezegd dat ze geduldig waren onder alle omstandigheden. Ismaël gaf zijn eigen leven in gehoorzaamheid aan God. Idrís (Henoeh) wijdde zijn hele leven om Gods eigenschappen te leren kennen en liep driehonderd jaar met Hem. (Henoeh betekent in het Hebreeuws ‘de toegewijde’; Gen: 5:22-24). De derde is *Dzu-l-Kifl*. *Kifl* betekent tweemaal, een tweevoudig deel of beloning. Daarom betekent *Dzu-l-Kifl* ‘iemand aan wie een tweevoudige beloning is gegeven.’

Er is nog een vers dat licht werpt op de betekenis van deze titel. Wanneer de Mensen van het Boek geloven in de Heilige Profeet, dan zal God hen een dubbele beloning geven.

“En wanneer het hen wordt voorgedragen, zeggen zij: Wij geloven erin; waarlijk is het de Waarheid van onze Heer; hiervóór waren wij zeker onderworpenen. Dezen zal hun beloning tweemaal gegeven worden, omdat zij standvastig zijn, en (omdat) zij het kwade met het goede afweren en uitgeven van wat Wij hen gegeven hebben.” – Koran 28:53-54

De reden voor het schenken deze van dubbele beloning wordt gegeven in de woorden: “Omdat ze standvastig zijn in grote beproevingen en zij het kwade afweren met het goede.” De in deze verzen genoemd mensen zijn ‘de Mensen van het boek,’ die zowel in hun heilige boeken als in de Heilige Profeet (vrede zij met hem) geloven. Het is duidelijk dat Boeddha of *Dzu-l-Kifl* tot hen behoorde; hij geloofde in zijn eigen boek en voorspelde de komst van de ‘Maitreya Boeddha’ in zijn gelijkenis. Daarom schonk God hem een dubbele beloning in overeenstemming met de titel van *Dzu-l-Kifl*.

Concluderend kan ik zeggen dat de islam het fundament van universalisme heeft gelegd. Het bleek niet alleen de grootste, maar bezit ook de kracht om alle botsende elementen onder de mensheid samen te bundelen. Voor het eerst werd verkondigd

dat elk volk een boodschapper kreeg en dat onze Heilige Profeet de verificateur was van al die profeten. Nu is het boek met de titel 'Muhammad in the World Scriptures' in 3 volumes een schriftelijk bewijs, voor het eerst geproduceerd in de geschiedenis van de islam, van het grote schriftuurlijke feit dat bevestigd wordt in de Koran, dat alle profeten die vóór onze heilige profeet Mohammed (vrede en zegeningen van God zij met hem) verschenen over zijn gezegende komst hebben geprofeteerd.

“EEN GENADE VOOR ALLE VOLKEN” (De Koran)

Identificatie

“O mensen, er is inderdaad duidelijk bewijs gekomen van jullie Heer, en Wij hebben een helder licht (Maitreya Boeddha) naar jullie gezonden.” – Koran 4:174

Mahatma Boeddha, de eminente leraar en prediker van hoge moraliteit, ook wel bekend als het 'Licht van Azie' die alle duisternis van onwetendheid verdreef en alle spirituele kwalen genas van de bodem van India, werd geboren in de stad Kapilavastu in Nepal, ongeveer 2.400 jaar geleden. Volgens het boeddhistische geloof was hij de laatste van een uitgelezen gezelschap van religieuze hervormers, aangezien er vóór hem bij bepaalde gelegenheden vele andere predikers waren verschenen. Zijn vader, Suddhodana, van de Sakya dynastie, was een koning en de naam van zijn moeder was Maya Devi. Zijn stamboom reikt terug tot de beroemde Kshatriya Rishi Gautama; vandaar dat Boeddha Sakya Muni Gautama of Sakya Singha werd genoemd.

Betekenis van de naam Boeddha.

Boeddha is een woord uit het Sanskriet en het betekent, *degene die is gewekt, ontwaakt, intelligent, slim, wijs, verlicht*, etc. Of het duidt aan, *een volmaakt mens die de kennis van de waarheid en rechtschapenheid heeft bereikt en hij die vanuit wereldse duisternis naar het licht is gekomen*. In feite is de oorsprong van dit woord het Arabische woord *ba‘ṣ, ba‘ṣah, tabā‘aṣ*) wat betekent, *hij wekte hem, instigeerde hem, of zette hem in beweging of actie*. *Bā‘iṣ* betekent een persoon wiens zorgen of leed hem uit zijn slaap houden. De Koran zegt over Mohammed:

“Hij is het Die onder de ongeletterden een Boodschapper deed opstaan uit hun midden, die Zijn boodschap aan hen voordraagt en die hen zuivert, en die hen het Boek en de Wijsheid onderwijst — hoewel zij voorheen waarlijk in duidelijke dwaling verkeerden.” – Koran 62:2

Volgens de boeddhistische terminologie is het niet een naam, maar een titel die wordt geschonken aan iemand die vanuit de duisternis in het licht is getreden, en die ook anderen oproept uit deze diepte te komen. Er zijn Boeddha's geweest nog vóór Sakya Muni Gautama en er bestaat een profetie van de komst van een Boeddha na hem. Dus de eerste gelijkenis van de profeet Mohammed met Boeddha ligt in zijn titel en in zijn missie; hij trad zelf vanuit de duisternis in het licht en hij riep anderen op uit deze afgrond te komen. Hij werd geboren voor het welzijn van grote massa's. (Fo-sho-Hing-tsan-King 39: 56.)

De Koran stelt in duidelijke woorden:

“Wij hebben een helder licht naar jullie gezonden.” – 4:174
“Wij hebben onder de ongeletterden een Boodschapper doen opstaan die hen het Boek en de Wijsheid onderwijst.” – 62:2

“Een Boodschapper die jullie de duidelijke boodschap van Allâh voordraagt, zodat hij degenen die geloven en goede daden doen vanuit het duister in het licht kan leiden.” –65:11
“Inderdaad is er van Allâh een Licht tot jullie gekomen en een duidelijk Boek.” –5:15

Er worden hier twee zaken genoemd die van God afkomstig zijn; een licht en een duidelijk boek. Het licht is de Profeet en het boek de Koran, *“door middel waarvan Allah degenen leidt die Zijn welbehagen volgen naar de wegen van vrede, en hen vanuit het donker naar het licht brengt door Zijn wil en hen op het rechte pad leidt,”* (Koran 5:16).

En zijn grote bezorgdheid om de mensheid wordt omschreven als:

“Waarlijk is er een Boodschapper uit jullie midden tot jullie gekomen; smartelijk voor hem is het kwalijke noodlot dat jullie ten deel valt, zeer bezorgd om jullie.” (Koran 9:128).

Zo wordt werkelijk een hart beschreven dat in smart is, niet alleen voor zijn volgelingen, niet alleen voor zijn eigen stam om land, maar voor de hele mensheid. Hij treurt om de lasten van iedereen, en bekommert zich om het welzijn van allen. Zijn boodschap beweert de grootste spirituele kracht te zijn die uiteindelijk bestemd is om de hele mensheid naar volmaaktheid te brengen. En het transformeerde in een ongelooflijk kort tijdbestek inderdaad de mensheid van de laagste diepten van verval tot het toppunt van beschaving. Een anti-islam schrijver, Sir William Muir, zegt hierover:

“Sinds mensenheugenis was Mekka en het hele schiereiland ondergedompeld in een spirituele lethargie. ... Het volk was verzonken in bijgeloof, bruutheid en zedeloosheid. ... Hun godsdienst bestond uit een flagrante afgoderij, en hun geloof

uit een donkere bijgelovige angst voor ongeziene zaken. ... Dertien jaar voor de Hiedjra bevond Mekka zich levenloos in deze ontaarde toestand. Wat een verandering hadden die dertien jaren voortgebracht! ... De joodse waarheden klonken al tijden in de oren van de bewoners van Medina, maar pas toen zij de geestberoerende klanken van de Arabische Profeet hoorden ontwaakten ook zij uit hun sluimer en veerden plots op in een nieuw en geestdriftig leven.” – (W. Muir, *A Life of Muhammad*)

‘Boeddha’ betekent iemand die volmaakte kennis en rechtschapenheid bezit. We zien in de Koran:

“En zeg: de Waarheid is gekomen en onwaarheid is verdwenen. Onwaarheid is immers altijd gedoemd te verdwijnen.” – Koran 17:81

De komst van de Profeet Mohammed wordt hier de ‘komst van de waarheid’ genoemd. Toen de Heilige Profeet Mekka als overwinnaar binnenging en het Huis van de Heilige God zuiverde van de afgodsbeelden, zei de Profeet dit vers op en zei:

“De Waarheid is gekomen en onwaarheid laat geen spoor achter, noch zal het terugkeren.” – Koran 34:49

Dit betekent dat onwaarheid niet tegenover de waarheid stand kan houden en dat de waarheid uiteindelijk over de hele wereld zal moeten heersen, zoals het tijdens het leven van de Profeet in Arabië heerste. In een ander vers wordt de boodschap van Mohammed *Furqân* genoemd en het is ook een naam van de Koran volgens het vers:

“Gezegend is Hij Die het Onderscheid (Furqân) op Zijn dienaar deed neerdalen, opdat hij een waarschuwer voor de naties moge zijn.” – Koran 25:1

Het wordt ‘het Onderscheid (*Furqân*)’ genoemd, omdat het onderscheid aanbrengt tussen waarheid en onwaarheid en omdat het te maken heeft met de grootse transformatie die in het leven van mensen teweeg wordt gebracht.

De resterende woorden, dat de Profeet een waarschuwer voor de naties moge zijn, laten zien dat de transformatie die in Arabië teweeggebracht zou worden, zich uiteindelijk over de hele wereld en verspreiden en dat alle naties daarvan zouden profiteren.

Volgens de leer van de Koran bestaat rechtschapenheid uit geloof in God of in gemeenschap met het Goddelijk Wezen verkeren, in het zichzelf eigen maken van Goddelijke eigenschappen en in een liefdadige behandeling van de medemens.

Deze drie betekenissen van het woord ‘Boeddha’ vormen de eigenschappen van Gautama Boeddha en ook van de door Gautama voorspelde Maitreya Boeddha:

1. Het wekken van mensen die in sluimer verkeren; hij werd zelf gewekt en verheven tot het Boeddhaschap.
2. In een alom heersende duisternis was hij het licht, nodigde hij de mensen uit en toonde hen de juiste weg naar verlossing.
3. Hij was de belichaming van waarheid en rechtschapenheid die alle onwaarheid verbrijzelde.

Gautama Boeddha voorspelde de komst van Maitreya Boeddha in zijn gelijkenis. Er verschenen na Boeddha slechts twee profeten op de wereld; Jezus Christus en Mohammed. Maar Jezus verklaarde zelf dat de geest der waarheid nog moest komen om de mensen naar alle waarheid te leiden:

“Wanneer hij komt, de Geest der waarheid, dan zal hij u leiden tot de volle waarheid; want hij zal niet uit zichzelf spreken, maar zal zeggen alwat hij hoort en u de toekomst aankondigen.” – Johannes 16:13

Er verscheen na Jezus Christus niemand die voldoet aan deze beschrijving, behalve de Heilige Profeet Mohammed. En het verdwijnen van onwaarheid uit Arabië voor zijn eigen ogen toont de waarheid van deze bewering aan.

Ten tweede, volgens de christelijke leer was de boom die aan Adam verboden was te benaderen de boom der kennis van goed en kwaad. De boodschap van Boeddha weerspreekt dit. Volgens de Koran betekent de boom des doods de spirituele dood van de mens, en is de boom van het kwaad het kwaad dat aan de mens keer op keer wordt verboden om te benaderen. En het is het kwaad waartegen alle profeten van God en alle Boeddha's de mensen hebben gewaarschuwd. Christenen geloven dat de verdrijving van de mens uit het paradijs kwam door het eten van de vrucht van de boom der kennis van goed en kwaad. Volgens de profeet Mohammed was het niet kennis, maar onwetendheid die hem daaruit verdreef.

BOEDDHA EN MOHAMMED

“Misschien zult u zichzelf doden uit verdriet, omdat zij niet geloven.” – Koran 26:3

Zoals ik eerder heb geschreven was Boeddha de zoon van een Radja. Hieronder volgen zeven schetsen van zijn leven.

SCHETS 1

Op jonge leeftijd zag hij een keer een oude man, een zieke man en een dode man. Toen hij deze drie calamiteiten van het menselijk leven zag, treurde hij zo erg, dat hij besloot om achter de oorzaak van deze ellendes te komen en de manieren om ze te vermijden. Daarom legde hij zichzelf op de mensheid te redden van deze vreselijke chaos.

Hij gaf daarom het koninklijk gewaad op, scheidde zich van zijn vrouw en zoon, verliet het paleis en nam een monnikenleven in acht en deed afstand van al zijn wereldse verlangens. Hij legde zich uitsluitend toe op het vinden van de oorzaak van pijn en verdriet die de mensheid in hun greep had. Hij bezocht vele *rishi's* en *muni's* (hindoeheligen) en voerde gedurende zes jaar gesprekken met hen.

Ontmoedigd door die gesprekken met hen verrichtte hij ijverig vele oefeningen van de hindoe yogi's, echter zonder resultaat. Maar zijn medeleven voor het lijden van de mensheid en zijn verlangen naar hun verlossing wakkerde de goedgunstigheid van God aan, en uiteindelijk ontving hij onder de Bodhiboom de goddelijke gunst en het licht waardoor hij de titel 'het Licht van Azië' verwierf. (*Ashvghosha, Kion* 1:3)

Degenen die het leven van onze Heilige Profeet hebben bestudeerd weten dat hij was zeer geschokt was bij het aanblik van mensen weggezonden in immorele en obscene riten. Hij was zo bezorgd om hen, dat hij vaak 's nachts wakker bleef om zich geestelijk te verheffen. Hij verliet vaak zijn huis en ging naar een grot op de berg Hira. Afzondering werd inderdaad een passie voor hem. Hier in deze grot verbleef hij vaak de hele nacht, peinzend over het sombere lot van zijn volk, biddend en huilend tegenover de almachtige God om een beschaafde natie te doen opstaan uit wilde stammen. Een heilige van onze tijd beschrijft het als volgt:

"Ik ken de grote ongerustheid, kwelling en verdriet die zijn gedachten bezighielden niet, en hem naar die verlaten grot dreven, gekweld en verdrietig. Hij was niet bang voor de duisternis, noch angst voor eenzaamheid, noch ontzag voor de dood, noch vrees voor giftige reptielen. Hij huilde smartelijk voor de hervorming van zijn volk. Dag en nacht bidden tot God werd een passie voor hem. En vanwege zijn nederigheid,

zijn gebeden en hevige verlangens schonk de Barmhartige God gunsten aan de intens donkere wereld.”

In deze grot werden de door God gesproken woorden eindelijk de leven gevende kracht op de wereld. Daarom wordt de berg Hira de Berg van Licht (*Jabl al-Nûr*) genoemd. Zo werd de Heilige Profeet opgeroepen deze zware taak, de hervorming van de mensheid, te vervullen, en volgens de profetie van Sakyamuni Gautama was Mohammed de geëerde Maitreya Boeddha van zijn cyclus.

SCHETS 2

Hoewel Boeddha een prins was, gaf hij zijn koninkrijk op en leidde hij het leven van een kluizenaar. Mohammed was geen prins of koning, maar de Quraish probeerden hem door verleidingen voor zich te winnen en benaderden hem direct: “Als het uw wens is om rijkdom te bezitten, wij zullen rijkdom voor u vergaren zo veel als u wilt. Als u eer wilt, wij zijn bereid om trouw te zweren aan u als onze opperheer en koning. Als u houdt van schoonheid, wij bieden u de hand van de mooiste jonge vrouwen naar uw keuze.”

Maar hij antwoordde: “Ik wil noch rijkdom noch politieke macht. Ik ben door God als een waarschuwer tot de mensheid aangesteld en ik breng Zijn Boodschap aan u. Mocht u deze aanvaarden, dan zult u geluk hebben in dit leven en in het volgende. Maar als u het woord van God verwerpt, dan zal God beslissen tussen u en mij.”

Hij werd bedreigd met moord, en zelfs Abu Talib, zijn oom en zijn enige steun, zei tegen hem dat hij niet meer bestand was tegen de verenigde oppositie van de Quraish. Maar de Profeet bleef onwrikbaar: "O oom, al zouden zij de zon in mijn rechterhand en de maan in mijn linkerhand plaatsen om me af te laten zien van deze missie, ik zou dat niet doen. Ik zal het nooit opgeven, totdat

het God zal behagen om het te laten zegevieren, of ik ten onder ga in de poging.” (Ibn Hisham)

Na vele jaren van het zwaarst mogelijke lijden voor het welzijn van dezelfde mensen die er genoegen in schiepen om hem de wreedste foltering en te laten ondergaan, had hij de top van koninklijke glorie bereikt. Hij bleef echter leven van hetzelfde eenvoudige, karige voedsel en droeg dezelfde eenvoudige kleren. Het is moeilijk om de koninklijke troon op te geven en het leven van een kluizenaar te leiden, maar het is nog moeilijker om de koninklijke scepter te zwaaien en tegelijkertijd het leven van een kluizenaar te leiden. Hoewel hij de heerser van een staat was, at hij vaak een aantal avonden niet en leefde hij meerdere dagen uitsluitend van dadels. Hij sliep altijd op een grove mat van palmboombladeren. Hij bouwde geen koninklijk paleis voor zichzelf, noch kroonde hij zichzelf met parels en juwelen. Toen zijn vrouwen hem vroegen om meer sieraden en opsmuk werd hen koeltjes verteld, dat als zij deze dingen zouden bezitten, zij niet geschikt waren om in het huis van de Profeet te wonen. (Koran 33:28). Hij repareerde zelf zijn schoenen, molk de geiten, maakte het vuur aan in de vertrekken van zijn vrouwen, en verrichtte diensten voor behoeftige weduwen.

SCHETS 3

Terugkomend op het onderwerp, Gautama Boeddha werd uitgerust met Goddelijke Kennis, en hij raakte onder een Bodhiboom helemaal in de ban van het Goddelijk Licht, dat zijn leven compleet ongooidde. Ter gedachtenis hiervan houden de boeddhisten hun bijeenkomsten onder de schaduwen van de Bodhiboom. Theosofen hebben ook datzelfde pad gevolgd. En ook onder de Hindoes worden bomen als de Bodhiboom en de Peepal als heilig beschouwd, en men gelooft dat de goden rust nemen onder deze bomen. (*Atharv Veda* 5:135; I *Rig Veda* 1:164 : 20,22). In de boeken van de Griekse metafysica en in het

Egyptische "Boek van de Doden" wordt de Sidrboom beschouwd als het toppunt van ontzag, kennis en universele controle. Volgens een uitspraak van Homerus zal degenen die eet van de Sidrboom nooit meer terugkeren naar deze wereld, maar heeft hij perfecte spirituele vrede en rust bereikt. (*Ency. Britt.*, Lote Tree). De Heilige Koran openbaart dat de Profeet Mohammed zijn doel bereikte:

“En zeker zag hij Hem bij een andere neerdaling. Bij de verste Sidrboom. Daar dichtbij is de Tuin van Verblijf. Toen hetgeen dat bedekt de Sidrboom bedekte. Het oog wendde zich niet af, noch overschreed het de grenzen. Zeker zag hij een van de grootste tekenen van zijn Heer.” – Koran 53:13-18

Deze verzen van de Goddelijke openbaring spreken over de hemelvaart van de profeet Mohammed. En alles wat Boeddha onder de Bodhiboom bereikte was zijn hemelvaart. Vandaar dat: "Onmiddellijk na zijn verlichting bezocht de aartsengel Brahma Gautama Boeddha bij de Bodhiboom." (*Majjima Nikaya*, door Silchara). En de hemelvaart van Mozes wordt in de Heilige Koran de samenkomst van de twee zeeën van menselijke en Goddelijke Kennis genoemd. De boeddhisten dachten verkeerd dat de Bodhiboom het einddoel is.

Deze verheffing en opstijgen is in metaforische zin gelijk aan de hoge boom die de boeddhisten en hindoes zien als de Ashvatha-(Peepal)boom of de Bodhiboom. Volgens de Koran betekent het dat de Heilige Profeet tekenen en argumenten zag voor het bestaan van God die in een gebied liggen tot waar de menselijke kennis niet kan gaan. Deze boom, die de afgodische hindoes en boeddhisten, vanwege het verdraaien van hun innerlijk oog, begonnen te aanbidden, wijst in feite op de spirituele boom van Goddelijke openbaring en Goddelijke Kennis.

SCHETS 4

Boeddha onthulde de zeer verborgen religie van de waarheid die verborgen werd gehouden door de hindoegeestelijken. Hij bekritiseerde fel de Veda's. Hij maakte een einde aan alle uitbuitingen op het gebied van godsdienst en geloof, en legde de basis van gelijkheid en broederschap. In de *Dhammapad* staan de woorden: "U dient zelf de inspanning te verrichten, de *Tathagata's* zijn slechts leraren."

Over zichzelf zei hij: "Ik ben een menselijke leraar." Bhikku Narada schrijft over Boeddha dat hij noch beweerde een incarnatie te zijn van Vishnu, zoals de hindoes geneigd zijn te geloven, noch noemde hij zichzelf een verlosser die anderen bevrijdt door zijn eigen persoonlijke verlossing. (*Buddhism in a Nutshell*).

Het is jammer dat de Mahayana sekte van de boeddhisten zo ver afgedwaald zijn, dat ze zijn gaan geloven dat Boeddha de Almachtige God is. In feite, net zoals Boeddha, was een groot deel van de boodschap van Mohammed bedoeld om de voorgaande godsdiensten te corrigeren. De wetgeleerden en monniken onder de christenen en joden, en de pandits onder de hindoes en boeddhisten hadden vele nieuwigheden in hun boeken ingelast. De Heilige Koran neemt deze met argumenten, logisch en referentieel, in beschouwing en luidt zo de doodsklok in over het monopolie van de priesters of de geestelijkheid, en maakt het tot de taak van ieder mens, man of vrouw, om kennis van religieuze waarheden te verwerven.

SCHETS 5

De levensbeschrijving van Boeddha onthult een treurige anekdote van zijn afscheid, eens en voor altijd, van zijn dierbaren. Het huwelijk is een religieuze en juridische band tussen man en vrouw. Als geen van beiden schuld heeft, dan is

het verbreken van deze overeenkomst zeer onwettig. Boeddha's mentale houding veranderde. Hij verliet het alledaagse leven en nam een kloosterleven in acht, maar zijn vrouw en kind troffen geen blaam dat zij in de steek gelaten werden. Geen enkele natie op de wereld kan overleven door in deze voetsporen van Boeddha te treden. Boeddhisten moeten echter trouwen, zelfs tegen het voorbeeld vastgelegd door Boeddha in, en moeten met hun vrouwen en kinderen tot het einde van hun leven omgaan.

Hierin ligt geen analogie tussen Boeddha en de profeet Mohammed. Tijdelijk in afzondering verkeren werd echter wel gedaan door de rechtschapenen om God te dienen. De profeet Mohammed woonde samen met zijn vrouw en kinderen, en hierin ligt een boodschap van Goddelijke liefde, die, in feite, de meest praktische les is voor de mensheid. De door de Boeddha in zijn eigen leven gestelde bijvoorbeeld lijkt niet praktisch uitvoerbaar voor mensen in het algemeen.

Aan de andere kant kan iedereen het ideale karakter van Profeet volgen. Toch toont zijn leven wel enige sporen van het feit dat hij gescheiden was van zijn vrouw en kinderen wanneer hij diep dronk uit de beker van verering en aanbidding van God. Volgens een overlevering ging hij weg van zijn vrouwen zodra hij de oproep tot het gebed hoorde. Dit is geen gemakkelijke taak, en alleen psychologen kunnen dit op zijn juiste waarde schatten. Een man die met affectie babbelt met zijn vrouw, geniet van het rustgevende gezelschap van een liefhebbende partner met alle vrolijkheid en vreugde, vertrekt bij het horen van de oproep. De liefdesband wordt afgesneden bij het horen van de roepende stem. Hij wijdt zich volledig aan de oproep en God. Dit is het moment dat hij de kans krijgt om zijn liefde voor God te betuigen, en geeft onmiddellijk alle wereldse genot op, en richt zijn gezicht vijf keer per dag tot God en zegt: "Er is inderdaad liefde en genegenheid voor vrouw en kinderen aanwezig, maar de troost van het hart ligt in de aanbidding van God." Het was de vonk van

zijn liefde voor God die hem ertoe zette zijn vrouw te verlaten, zelfs tijdens de nachtelijke uren. Om die reden zag met hem vaak zelfs voor middernacht ter aarde geworpen voor God. Een man die wegglipt van zijn gezin naar de beslotenheid van een jungle kan niet elke dag dit hoge niveau van aanbidding en zelfontzegging bereiken.

SCHETS 6

Religieuze rituelen en verschillende vormen van aanbidding die geen invloed hebben op het morele en spirituele leven van de mens zijn nutteloos. Degenen die op zoek zijn naar eeuwige verlossing en de ultieme waarheid moeten zich hoeden voor zelfzuchtige verlangens en emoties. Dienovereenkomstig zegt Boeddha:

“Noch de perversiteiten van anderen, noch hun zonden van handelen of niet handelen, maar van zijn eigen wandaden en nalatigheid moet de heilige opmerkzaam zijn. Net als een mooie bloem, vol kleur maar zonder geur, zijn de fraaie maar vruchteloze woorden van hem die niet daarnaar handelt. Maar net als een mooie bloem, vol kleur en vol van geur, zijn de fraaie vruchtbare woorden van hem die wel daarnaar handelt.”

Volgens de profeet Mohammed en de Koran is het hoeden voor het kwaad, of gered worden van zonden, het primaire doel van aanbidding. De Koran zegt:

“Waarlijk houdt het gebed (de mens) weg bij onzedelijkheid en kwaad.” –29:45

Wat betreft het bevel om te vasten wordt gezegd:

“O jullie die geloven, het vasten is jullie voorgeschreven zoals het was voorgeschreven aan degenen vóór jullie, opdat jullie je zullen hoeden voor het kwaad. – 2:183

Iemand die God aanbidt voor hebzucht of gierigheid wordt beschreven in het vers: -

“Hebt u hem gezien, die zijn lage begeerten neemt voor zijn God?” – 25:43

Het is niet simpelweg het aanbidden van afgoden dat wordt veroordeeld, maar het blindelings volgen van je verlangens wordt evenzeer veroordeeld. Veel personen die beweren de dienaren van één God te zijn buigen in werkelijkheid in onderworpenheid vóór de grootste van hun afgoden, hun verlangens. De profeet Mohammed maakte van de wieg tot het graf een verscheidenheid van omstandigheden mee, een verscheidenheid die men nauwelijks aantreft in het leven van één enkele man. Een weeskind zijn betekent uiterste hulpeloosheid, terwijl het koningschap het toppunt is van macht. Van een wees klom hij op naar de top van koninklijke glorie, maar dat veroorzaakte niet de geringste verandering in zijn manier van leven. Hij leefde van precies hetzelfde soort eenvoudig voedsel, droeg dezelfde eenvoudige kleren en in alle aspecten leidde hij hetzelfde simpele leven als toen hij wees was. Hoewel hij heerser van een staat was, bestond het meubilair van zijn huis uit een ruwe mat van palmbladeren als zijn bed en een aarden kruik voor water. Hij schaamde zich niet om te werken; hij lapte zijn schoenen en kleren zelf. Toen de moskee van Madina in aanbouw was, werkte hij net als andere arbeiders mee. Dit is het tafereel van het zich ontfemen van alle wereldse verlangens en hebzucht, wat expliciet in het leven van de profeet Mohammed zichtbaar was.

Ook Boeddha zag wereldse hebzucht als zelfbedrog, en het zich afhouden daarvan als de weg die leidt tot uiteindelijke verlossing. De Heilige Koran zegt:

“Rijkdom en kinderen zijn een verfraaiing van het wereldse leven; maar de immer blijvende, de goede werken, zijn beter bij uw Heer wat betreft beloning en beter wat betreft hoop.” – 18:46

De Heilige Koran onderwijst dus geen enkele gebeden waarin gevraagd wordt voor onbepert goud, rijkdom of een lang leven zoals we in de Veda's zien. Aan de andere kant onderwijst de Heilige Koran gebeden als hulp om tot de hoogste stadia van rechtschapenheid, verlossing en verbetering te komen.

SCHETS 7

Verlossing (*nirvana*) is dat stadium van de heiligheid van een mens die bekend staat als de vrede en rust van de geest. Het uit de weg ruimen van alle onbeduidende conflicten in het leven en alles op te offeren om eeuwige rust te vinden is zeer moeilijk vol te houden. Alleen wanneer de lage wereldse verlangens, die resulteren in hebzucht en gierigheid, in het innerlijk van de mens worden weggewist kan iemand gered worden van het vuur van de hel. Waar de Heilige Koran spreekt over de verschillende stadia van de menselijke ziel, spreekt het over de tevreden en rustige ziel:

“O ziel die in rust zijt, keer terug naar uw Heer, in welbehagen, (Hem) welgevallig. Dus voeg u onder Mijn dienaren, en treed Mijn tuin binnen.” – Koran 89:27-30

Volgens de boeddhistische terminologie wordt deze staat die van volmaakte vrede, rechtschapenheid, harmonie en hogere wijsheid genoemd. Boeddha voorzegde de komst van een Boeddha zoals hij, en daarom werd het passend geacht om

enkele overeenkomsten tussen Boeddha en de profeet Mohammed te tonen.

DE BOEDDHISTISCHE GESCHRIFTEN

“Wee degenen die het Boek met hun handen schrijven en dan zeggen, Dit is van God.” – Koran 2:79

Het is een erkend feit dat Boeddha geen boek of geschrift achterliet. Zoals Ward schrijft:

“Boeddha liet (net als Jezus) geen geschreven werk achter, maar volgens de orthodoxe boeddhistische traditie kwam onmiddellijk na zijn dood een grote raad van 500 monniken bijeen in Rajagaha, Upali en Ananda en repeteerden respectievelijk de Vinya en de Dhamma. ... Er wordt hier geen gewag gemaakt van de *Abhi Dhamma*, de derde divisie, die met de *Vinya* en de *Dhamma* de boeddhistische canon completeert.”

En zo gebeurde in weerwil van wat de Boeddha zijn leerlingen adviseerde: “Leer wat er is gezegd, houd het stevig vast, en neem het in je op.” (*Majjhima* 3:199). Toch geloven boeddhisten dat de discipelen van Boeddha alles uit het hoofd leerden wat hij zei, en dat voordat zijn leringen werden opgeschreven deze waarheidsgetrouw werden opgezegd. Hoewel zijn discipelen er niet in waren geslaagd al zijn woorden uit het hoofd te leren, moeten ze zich zijn betekenissen hebben herinnerd. Maar al snel ondergingen deze verhalen vele veranderingen. Rys Davids schrijft hierover:

“Bovendien, het feit dat deze leringen niet op schrift werden vastgelegd tot eeuwen na de dood van de leraar, maar alleen bestond in de vorm van een mondelinge traditie, maakt het

erg moeilijk om uit te maken wat de oorspronkelijke leer was. Maar in de *Piṭaka's* van Boeddha wordt geen gewag gemaakt van personen die het uit het hoofd leerden of overleverden.”

“Alle *Piṭaka's* bevatten elementen van zeer vroege leringen die vermengd zijn met materie die duidelijk van eeuwen later is. ... Maar de woorden van Boeddha zijn in het Pali tot ons gekomen, en zelfs in een perfecte vorm van het Pali, die waarschijnlijk nog niet eens tot stand was gekomen op het moment dat de Ashoka inscripties werden gemaakt. Vandaar dat de woorden van Boeddha in de Pali teksten een vertaling zijn van de woorden en uitdrukkingen in een andere taal die hij eigenlijk sprak.”

Om correcties in deze boeken aan brengen werden er incidenteel samenkomsten belegd, maar dit mocht niet baten vanwege de verstoring in de boeddhistische gelederen die aanleiding gaf tot het ontstaan van verschillende sekten en afzonderlijke en verschillende boeken. In deze tijd beschouwt men het Boeddhisme te bestaan uit drie delen. In religieuze terminologie worden deze drie delen beschreven als drie manden (*Tri Pitaka*), namelijk:

1. *Vinya Pitaka*
2. *Sutta Pitaka*
3. *Abhidhamma Pitaka*.

Eén deel van de *Sutta Pitaka* staat bekend als *Dhamma Pada*. Deze geschriften zijn geschreven in de Pali taal. De geschiedenis leert ons dat de taal die Boeddha sprak ons niet heeft bereikt. De Pali taal is van later, en het werd niet gesproken noch geschreven, zelfs niet op het moment dat de zuilen van Ashoka werden gegraveerd met de preken en leringen van Boeddha. Dus de boeddhisten geven toe dat de woorden van de Boeddha hen niet onbezoedeld hebben bereikt.

Een degelijke autoriteit als Rys Davids schrijft:

“In de *Pitaka's* van Boeddha wordt geen gewag gemaakt van personen die het uit het hoofd leerden of overleverden.

Geschriften die tot vandaag bewaard zijn gebleven zijn nooit door vroege boeddhisten unaniem als authentiek verklaard. In de raad van Rajagaha weigerde een geestelijke als Puran in te stemmen met de authenticiteit daarvan. Puran gaf aan de andere kant de voorkeur aan zijn eigen exemplaar.” (*Gadens Study, en History of Pali Literature*, B.C. Lall)

BOEDDHISTISCHE SEKTE

Er bestaat twee grote groepen onder de boeddhisten:

1. de *Mahayana*, en
2. De *Hinayana*.

Men zegt dat de eerste ver afstaat van de leer van de Boeddha. Volgens de *Pali Tipitaka* is de *Mahayana* een ongefundeerde en verdraaide gedachte. De mensen die behoren tot deze sekte geloven dat Boeddha geen lichamelijke entiteit was. Zij geloven eerder dat hij een bovennatuurlijk mens was:

“Sakya Muni is nooit naar deze wereld geïncarneerd. Hij werpt alleen zijn schaduw en Boeddha is zelf de Machtige God, de eeuwig en altijd levende!” (*Literary History of Sanskrit Buddhism*, G.K. Nariman).

Aan de andere kant gelooft de *Hinayana* sekte niet in God en in openbaring. (*Buddhism*, Bhikku Narada). Hij schrijft verder dat Boeddha een mens was. Hij werd geboren, leefde en stierf als zodanig etc. Boeddha zelf verklaarde:

"Om afhankelijk van anderen voor verlossing is negatief, maar afhankelijk zijn van jezelf is positief."

En hij zei ook:

"Wees zelf eilanden en uw eigen haven. Zoek geen beschutting bij anderen." (*Parinibhan Sutta*).

In feite is de Pali taal waarin deze geschriften zijn geschreven als enige verantwoordelijk voor het ontstaan van deze sekten onder de boeddhisten. De grammatica van het Pali is zo dubbelzinnig dat elke geleerde deze kan kneden naar zijn eigen opvattingen. Om de leer van de Boeddha specificeren en te corrigeren en om het te beschermen tegen wijzigingen werden er drie opeenvolgende concilies met tussenpozen van een eeuw bijeengeroepen. Maar het is een erkend feit dat deze geschriften veel later na Boeddha zijn geschreven. Keith zegt dat de *Sutta Pitaka* 200 jaar na de dood van Ashoka werd geschreven en dat een van zijn delen in de tweede eeuw n.C. werd voltooid.¹

De verschillende sekten van het boeddhisme baseren de autoriteit voor hun geloofsopvattingen op diverse boeken en geschriften. Elke sekte gelooft dat haar schrift het meest authentieke is. Maar de geleerde schrijver van de "*Sacred Books of the East*" schrijft:

¹ Voor verdere verduidelijking van dit onderwerp kunnen de volgende boeken geraadpleegd worden:

- a. *Budhist Philosophy*, Kieth P. 13-32.
- b. *Point of Controversy* Mrs. Rys David P. 29-31
- c. *Sacred Books of the East* Vol. 11, P. 11.
- d. *Sacred Books of the East* Vol. 35, P. 27.
- e. *Budhist India* p. 161-167.
- f. *Manual of Buddhism* chapter 1st, 2nd ad 14th,
- g. *Sakya Chapters* 19, 21 Appen. P. 195.
- h. I.K. Nariman *Sanskrit Buddhism* Appen.

“Alle Indiase manuscripten zijn relatief modern en iemand die waarschijnlijk meer Indiase manuscripten heeft behandeld dan wie ook, de heer A. Burnel, heeft onlangs zijn overtuiging uitgesproken dat er op dit moment geen manuscript in India aanwezig is dat duizend jaar geleden is geschreven, en dat het bijna onmogelijk is om er een te vinden dat vijfhonderd jaar geleden is geschreven, want de meeste manuscripten waarvan beweerd wordt dat die van die datum zijn, zijn slechts kopieën van oude manuscripten waarbij de data door de kopiïsten steeds opnieuw zijn overgenomen.”

De drie concilies, die achtereenvolgens na iedere eeuw bijeen werden geroepen, gaven het oordeel dat er toevoegingen en weglatingen hadden plaatsgevonden in de geschriften. Sommige delen van de *Pitaka* werden er aan toegevoegd na de derde concilie in 242 v.C. (*Buddhist Philosophy*, Keith). Men zegt dat Boeddha heeft gezegd: “Na mij zullen er vijf dingen achtereenvolgens verloren gaan.” Een van deze is dat zijn leringen verloren zullen gaan. Vandaar dat Boeddhisten geloven dat er een tijd zal komen dat een boeddhistische Raja zal aankondigen, dat een ieder die zich zijn vier dingen kan herinneren duizend zilverstukken zal krijgen in een gouden doos op een olifant. Maar niemand in de stad zal die prijs winnen, zelfs na meerdere aankondigingen.

In een boek met de titel “*What is Buddhism*,” onlangs gepubliceerd door de Buddhi Mission London staat:

“V. Maar beschouwt u niet eens uw eigen teksten als gezaghebbend?”

A. Zeker niet. De trend in modern onderzoek is om aan te tonen dat de boeddhistische geschriften, net zoals de christelijke bijbel, bestaat uit een samenstel van verschillende geschriften, geschreven door verschillende auteurs in

verschillende eeuwen, en men kan er niet op vertrouwen dat een, of een deel van deze de eigen woorden zijn van de Alverlichte.”

BOEDDHA ALS HERVORMER VAN DE VEDISCHE GODSDIENST

Over het algemeen denkt men dat Boeddha noch geloofde in God noch in de ziel, en dat zijn weigering om te geloven in de ziel opgeschreven staat in de *Vishudhi Mag. (Buddhist Philosophy, Keith)*. Maar boeddhistische filosofen zijn er nooit in geslaagd dit probleem op te lossen. Zij veronderstellen dat er wel een slecht lot bestaat, maar geen noodlottige, wel een slechte daad, maar geen slechtdoener, wel verlossing, maar geen zoeker. Er is een pad, maar niemand die dat betreedt. Met andere woorden, er is ellende, lijden, actie en verlossing, maar de ziel die dit alles voelt ontbreekt. Actie vindt plaats zonder de uitvoerder, dat wil zeggen, de ziel. Waarheid en verlossing bestaan en worden bereikt, maar datgene wat deze doelen behaalt is geen entiteit of een wezenlijk ding. Hoe zou Boeddha het individuele gevoel van iedereen en de unanieme overtuiging van alle religies kunnen verwerpen? In feite betekent het ontkennen van de ziel en van God door Boeddha het ontkennen van het concept van God en de ziel volgens de hindoegodsdienst.

In de Vedische godsdienst wordt de ziel beschouwd als een deel van God en als onveranderlijk, en elk ding wordt beschouwd God te zijn. In de ogen van de Brahmanen was Boeddha een atheïst. Nu waren een aantal boeddhistische filosofische scholen atheïstisch, maar of Gautama Sakyamuni Boeddha zelf een atheïst was is op zijn minst twijfelachtig en zijn ontkenning van de gangbare Deva's maken hem zeker geen atheïst. In de Rupnath inscripties (221 v.C.) is het volgens Ashoka zijn

verdienste dat die goden die men in zijn tijd als echt beschouwden in Jambudvipa niet werden afgezworen.(G. Buhlar). In de ogen van de Atheense rechters was Socrates een atheïst, maar hij verwierp niet eens de goden van Griekenland, maar eiste gewoon het recht om in iets te geloven.

Boeddha geloofde niet in deze opvatting over de ziel en God. Volgens hem is de ziel veranderlijker dan het stoffelijke lichaam en leeft en sterft het elk moment. Het is als een caleidoscoop. Telkens als het wordt gedraaid, laat het talloze tinten en figuren zien. Als eenmaal een foto daarin is gemaakt wordt het nooit weer zichtbaar, hoe vaak je het ooit draait. Dus de huidige ziel en geest en die van de toekomst kunnen nooit als die van het verleden zijn. Namen en figuren zijn allemaal variabelen die elk moment verandering ondergaan.

Boeddha legde ook de leer van incarnatie naast zich neer, volgens welke men gelooft dat mens en dier God zijn. Het is op grond hiervan dat men veronderstelt dat Boeddha het bestaan van God en de ziel ontkende. In feite is dit geen ontkenning, maar een ontkenning van het Vedische geloof dat alles God is en dat God incarneert in alles, en dat de ziel aan transmigratie onderhevig is.

Daarnaast was Boeddha gekant tegen de rite van brandoffers, wat inhoudt dat de mens zowel zijn wereldse als religieuze doeleinden kan bereiken door louter offers aan God aan te bieden zonder enige goede daden te doen. Met dit in gedachte stemmen de hindoes de goden gunstig.

Boeddha verhief zijn stem tegen deze barbaarse riten en was hier fel tegen. Boeddha geloofde niet in de onlogische leer van de Veda's, noch in hun goddelijke oorsprong. Zijn eigen uitspraken over de Veda's zijn, dat aangezien de geschiedenis en het moment van het samenstellen van de Veda's foutief zijn

en goddelijke tekenen en rede daarin ontbreken, kunnen ze niet het woord van God zijn. (*Buddh Shaster Adhya 2 Sutar 1*).

“Deze Veda's zijn twijfelachtig en ontbreken waarheid en zijn zoals hooi, verstoken van alle werkelijkheid, waarde of waarheid.” (*Sacred Books of the East*, Vol. 25).

“Boeddha weersprak de vedische offers, en verklaarde nadrukkelijk dat de leer van de Veda's niets anders was dan kolder en dwaasheid.” (*Buddha*, Oldenberg).

“Het reciteren van de Veda's, het offeren aan priesters, het offeren aan goden, extreme praktijken en andere devotionele riten zuiveren noch de mens noch halen ze hem uit bijgeloof.” (*Buddhism*, Rhys Davids)

Maar niet alleen Boeddha maakt zich schuldig aan deze verwerping. Zelfs Dayananda schrijft in zijn *Satyarth Parkash*:

“Bij het zien van de slechte daden van deze pausen (hindoe priesters), stonden het furieuze Boeddhisme en het Jāinisme op om de doods klok te luiden over de hindoe religieuze boeken en de Veda's.”